

VĚŽNÍK

KOMPAS TŘEŠŤSKÉ FARNOSTI

SLOVO OTCE TOMÁŠE

Naše mysl se v těchto dnech obrací do judského Betléma, kde se nám narodil Spasitel světa.

VÁNOČNÍ ZAMYŠLENÍ

Nepochybují, že se vrátí doba, kdy betlémy opět převezmou funkci, které byly původně určeny.

25. PROSINCE 2011 / Č. 76

www.tre-fa.cz
redakce@tre-fa.cz

redakce

P. Tomáš Caha
Mgr. Květa Zažimalová (KZ)
Lenka Mezerová

jazyková korektura

Mgr. Květa Zažimalová

typografická úprava

Mgr. David Zažimal

tisk zajistil

FIBOX, s.r.o.
Janouškova 215/20,
CZ-674 01 Třebíč
tel.: +420 568 840 036
fax: +420 568 841 037
e-mail: info@fibox.cz
www.fibox.cz

distribuce

Distribuci zajišťuje redakce
v počtu 200 výtisků.

adresa redakce

B. Němcové 570, Třešť 589 01

kolportéři

redakce; Staňkovi;
Duchanovi; Bambulovi;
Hynkovi
a kolportéři z bratrských farností

**Stanovisko redakce
se nemusí ztotožňovat
s obsahem zveřejněných
příspěvků.**

**Anonymní příspěvky
nezveřejňujeme!**

STR.	NÁZEV
3 slovo otce Tomáše
4 vánoční blahopřání otců biskupů
5 štědrovečerní kázání
6 prosba u jeslí / neďivej se dopředu ani dozadu
7 vánoční zamyšlení
9 Vánoce přicházejí / radostné a požehnané dny Vánoc
10 modlíte se roztržitě?
10 zamyšlení ke svátku Svaté Rodiny
10 prosba za víru v rodině
11 advent
12 rozhovor s ...
13 nebeská řeč
14 Hledám Tvou tvář / vzácné stromy
15 Pohanka
17 vánoční dílny / svatý Martin 2011
18 informace pro a o ministrantech / živý betlém
19 svatomartinský turnaj
20 svatá Ludmila
22 tipy na vánoční dárky / vánoční bohoslužby
24 informace

Uzávěrka příštího čísla bude 19. února 2012!

NÁKLADY NA TOTO ČÍSLO ČINÍ 18,- Kč.

S LOVO OTCE TOMÁŠE

Naše mysl se v těchto dnech obrací do judského Betléma, kde se nám narodil Spasitel světa. Monumentální bazilika Narození Páně v Betlémě byla vybudována v první polovině 4. stol. díky štědrosti císaře Konstantina Velikého a jeho matky císařovny sv. Heleny. Zázračným způsobem odolala nájezdu Peršanů roku 614, kdy vojska vtrhla do Palestiny a nemilosrdně likvidovala sakrální objekty křesťanů, kostely, kláštery, a kdy bylo zabito mnoho křesťanů. Když ale vojevůdce stanul před betlémskou bazilikou a na její zdi uviděl zpodobení tří mudrců oblečených po způsobu Peršanů, kostel ušetřil. Ti tři mágové, kteří podle tradice pocházeli z Persie, tehdy betlémskou baziliku zachránili. Během celých dvou tisíciletí měla výjimečné štěstí, protože jako jedna z mála přestála i další nájezdy nepřátel křesťanství, především muslimů. Přestože má bazilika jen malá okna až vysoko pod stropem nad sloupy oddělovajícími boční lodě a uvnitř panuje přítmí, v poledne slunce proniká svými paprsky světla a vyhání šero. Jakoby nás tato bazilika slunečním světlem, které přijímá do svých prastarých zdí, ujišťovala o tom, že právě Světlo, betlémská hvězda, Ježíš Kristus, se v průběhu dlouhých staletí dějin trpělivě prodírá temnotou hříchu a lidské nepravosti a rozptyluje mračna zastírající lidská srdce.

Bůh je nesmírně trpělivý s člověkem. V Písmu sv. můžeme najít mnoho textů, jak Bůh hledá člověka, který se ztratil a odpadl od své víry. Hned v první knize Mojžíšově čteme o prvním hříchu lidí, kteří uposlechli slov hada – dábla a svým jednáním se dostali na scesti. Je to Hospodin Bůh, kdo se ptá člověka: Adame, kde jsi? A Evy: Co jsi udělala? Bohu velmi záleží na tom, aby člověka vysvobodil ze hříchu, do kterého se vlastní vinou dostal. V evangeliích Ježíš novým způsobem v podobenstvích ukazuje radost Boha a celého nebe nad jedním hříšníkem, který se obrátil, než nad mnohými, kteří obrácení nepotřebují (podobenství o ztracené ovci, o ztracené minci, o marnotratném synovi). Ježíš ukazuje hodnotu víry a Božího království také podobenstvím o pokladu ukrytém v poli a drahocenné perle, která má větší cenu než

všechno ostatní a obchodník udělá všechno pro to, aby ji získal. Ježíš korunuje boží touhu po spáse všech lidí svým výrokem na kříži: Žízním. Jak odpovíme Bohu na jeho touhu po nás?

V roce 2012 budeme prožívat rok biřmování v rámci přípravy na 1150. výročí příchodu Cyrila a Metoděje do naší země, ale také si budeme připomínat jubileum 2000 let, kdy se v jeruzalémském chrámu ztratil a byl nalezen dvanáctiletý Ježíš. Jak to tehdy bylo, to si můžeme přečíst u Lk 2,41-50. Dvanáctiletý chlapec byl u Židů považován za dospělého a měl povinnost jít v sobotu do synagogy a na pouť do Jeruzaléma o svátcích. Proto se Ježíš vydal s Pannou Marií, Josefem a ostatními příbuznými na pouť do Jeruzaléma, kde poutníci strávili několik dní a pak se vraceli domů. Ježíš vyhledal shromáždění rabinů, kde se jich vyptával na to, na co mu prostí rodiče nedokázali odpovědět. Rabíni se divili a chválili jeho inteligenci a výstižnost jeho otázek a odpovědí. Jak asi trávil sám ty tři dny v Jeruzalémě – neznámém městě

– dvanáctiletý chlapec? Za jarního teplého počasí mohl přenocovat kdekoli a získat si něco málo k snědku ve velkoměstě plném poutníků asi nebyl takový problém. Nehledal své rodiče, nebrečel jako jiné děti, necítil se ztracený. Rodiče hledali jeho a našli ho po třech dnech. Dnes by ho asi hledala policie. A když ho našli, byli překvapeni Ježíšovou odpovědí: „Proč jste mě hledali, nevíte, že já musím být v tom, co je mého Otce?“ Neporozuměli mu. Už tehdy byl sám a jediný, kdo mu dokázal porozumět, byl jeho Otec. Otcova vůle byla jeho jediným životním pokrmem. Už jako dvanáctiletý Ježíš zjevuje to, komu patří a kým byl poslán, aby hlásal radostnou zvěst o Boží lásce. V celém Ježíšově životě neexistuje kompromis ve věcech týkajících se jeho Otce.

Jak můžeme prožít nastávající rok? Zkusme se více zaměřit na poznávání pravd víry a hledání Pána Boha v různých situacích, lidech a

hlavně hledejme Boží vůli v našem životě. Otevřeme si občas katechismus, Biblii nebo nějakou duchovní literaturu, která nám pomůže posunout se dál ve vztahu k Bohu. I já se chci o to více snažit spolu s vámi. V naší farnosti se připravují mladí na přijetí biřmování, i my ostatní se můžeme společně s nimi vzdělávat ve víře. Pokud je někdo ve farnosti, zvláště se to týká vás starších, třeba i nemocných, kdo nepřijal ještě tuto svátost a chtěl by, může mi vzkázat nebo se u mě přihlásit. Otec biskup ve svém pastýřském listě, který byl čten na podzim v kostele, vybízí k přijetí biřmování všechny, kteří nebyli a mohli by. Nám kněžím v individuálních případech dá k tomu povolení.

Přeji Vám všem pokojné, radostné a milostiplné Vánoce a mnoho Božího požehnání do nového roku 2012.

otec Tomáš

VÁNOČNÍ BLAHOPŘÁNÍ OTCŮ BISKUPŮ

*Ježíš Kristus přichází proto, aby nás osvobodil od zla,
které máme v sobě, i od zla, které přichází zvenku.*

Aby posílil všechno, co je v nás dobré, a my se tak stávali jeho slávou.

Aby potěšil všechny nešťastné a dal jim novou naději.

*Aby nás vyvedl ze všech špatných závislostí, do kterých jsme se dostali,
a aby nám odpustil naše selhání.*

Aby se nám dal nalézt jako ten, který chce naše dobro.

Aby nám dal zakusit radost stát se jako on obdarováním druhých.

*Ježíš Kristus přišel, aby nás ujistil, že nás má Bůh rád, že u něho – na rozdíl od nás lidí –
neexistuje nikdo odstrčený, osamocený, nemilovaný...*

*A to je vlastně důvod vánoční radosti a kořen téměř všech věcí,
které se o Vánocích staly zvykem a tradicí.*

Ať Pán naplňuje vaše srdce.

Za to se modlíme a k tomu Vám žehnáme.

+ Vojtěch Ciklák

+ Petr Estrova

ŠTĚDROVEČERNÍ KÁZÁNÍ

Kdyby se vás někdo zeptal na ulici, co jsou Vánoce, asi většina z vás by odpověděla: Jsou to svátky míru, štědrosti, radosti, rodiny a dětí. Pro někoho dny volna, posílání přání, dnes spíše SMS, pro obchodníky čas žní, časem dárků pod stromečkem. Co o Vánocích oslavujeme? Bůh, kterého nikdy nikdo neviděl, se nám narozením Ježíše Krista stal blízkým. Označením vánočních svátků by mohlo být také toto: svátky proti pýše.

V jedné staré legendě se ptá žák svého učitele: „*Proč předtím lidé viděli Boha a my ho nevidíme?*“ Starý muž odpovídá: „*Protože dnes se už nikdo nechce hluboko skloubit.*“ Tato myšlenka má skutečně mnoho co do činění s duchem Vánoc. Kdo chce pravdivě pochopit dítě v jesličkách, musí se hluboce skloubit. Musí se zmenšit a stát se podobným tomuto dítěti. A kdo chce rozumět Marii, matce tohoto dítěte, ten musí něco vědět o pokoře. Člověk, který chce navštívit v Betlémě místo narození Ježíše Krista, nemůže vstoupit dovnitř, aniž by neskloubit hlavu. Je třeba se udělat malým, aby se člověk dostal k místu, kde se objevil Bůh jako dítě. Tak veliké je tajemství, že Bůh se stal člověkem.

Jistě všichni si dobře vzpomínáme na záchrannou akci chilských horníků, kterou jsme sledovali prostřednictvím televize. Bylo to velké dílo lidské solidarity a dovednosti. Odborníci, kteří záchrannou akci organizovali, byli si dobře vědomi, jak vratké a křehké je všechno jejich lidské úsilí, jak všechno do poslední chvíle visí na vlásku. Byla tu ve hře ještě další solidarita, o té se média nezmiňovala, lidé, kteří svými modlitbami podporovali tyto záchrannářské práce a také horníky uvězněné v podzemí. Lékaři a psychologové, kteří vyšetřovali zachráněné, žasli nad tím, v jak překvapivé kondici se všichni nacházejí. Bylo to díky modlitbě zachraňujících a zachraňovaných, která měla blahodárný vliv na lidskou psychiku a tělesnou kondici. Nejstarší horník z 33, který všech-

ny horníky povzbuzoval, poté, co byl vytažen nahoru, nejprve poděkoval Bohu za osvobození, což vzbudilo u všech přítomných velkou úctu a dojem. Další z horníků viděl ve své záchranné skutečné vítězství Boha nad ďáblem. Jiný chtěl co nejdříve změnit své partnerské soužití na zákonitý církevní sňatek. Další horník po výstupu ze záchranné kabiny řekl: „*Nyní vím, že Bůh existuje.*“ Všichni lidé kolem, kteří toto prožili, si uvědomili, že rány, které Bůh dopouští, nejsou projevem jeho hněvu, ale účinnou cestou, která nás vede zpět k Bohu. Naše pýcha je někdy tak veliká, že opravdu potřebuje, aby ji tvrdá realita zastavila na cestě a vrátila ji z oblaků na zem.

Skupina uvězněných horníků hluboko pod zemí je přiléhavým obrazem lidstva, které pro hřích ztratilo slunce Boží milosti. Nikdo není schopen vrátit se vlastními silami na výsluní. Jakýkoliv pokus vyhrabat se na vlastní pěst je bláhový. Je jen jedna možnost vysvobození, že se přihlásí záchránce, který si k nešťastníkům najde cestu, sestoupí k nim a stane se tak jedním z nich, aby je mohl vyvést ze zajetí. A tím je pro nás narozený

Ježíš, který sestoupil s nebe a narodil se z Panny Marie, aby zachránil lidstvo a probojoval nám tak cestu návratu na Boží výsluní.

Církevní otcové zdůrazňovali, že se Bůh stal člověkem proto, abychom měli účast na Bohu. Papež Lev to v jednom svém kázání vyjádřil těmito slovy: „*Křesťane, poznej svou důstojnost! Stal ses součástí Boží podstaty, nevracej se ke svým starým slabostem, nežij pod svou důstojnost.*“ Jsme vyzýváni, abychom svou Boží důstojnost žili odpovídajícím způsobem. Bůh se stal člověkem také proto, abychom netoužili po tom být jako Bůh. Vánoce nám ukazují, jak opravdovým se člověk může stát. Kristus sestoupil s nebe. I my bychom se měli odvážit sestoupit do nitra svého člověčenství a své pozemskosti. Jenom ten smí vystoupit k nebesům, kdo akceptuje svou pozemskost a kdo se s ní smíří, kdo se k ní skloní.

Ježíš Kristus přišel, aby nás ujistil, že nás má Bůh rád, že u něho na rozdíl od nás lidí neexistuje nikdo odstrčený, osamocený, nemilovaný... A to je vlastně důvod vánoční radosti a kořen všech věcí, které se o Vánocích staly zvykem a tradicí.

PROSBA U JESLÍ

P. František Klika

*Dej mně, můj Pane,
prostou duši pastýřů,
abych směl vidět nebe otevřené
nad temnou jeskyní světa,
pokorné srdce Josefa,
abych směl žasnout
nad Tvou přítomností
v náručí tvé matky církve,
čisté oči Marie,
abys jimi z mé duše
mohl lidem říkat,
jak je máš rád.*

vybrala
O. Hrbková

NEDÍVEJ SE DOPŘEDU ANI DOZADU, ALE K NEBI

Celá budoucnost před námi jakoby tone v temnotě. Existuje ale drahocennější jistota, než jakou nám může poskytnout celý svět! Pokud se totiž snažíme následovat JEŽÍŠE, provede nás přes veškeré pozemské utrpení a temnoty k nekonečné slávě. Odevzdejte se proto cele Boží vůli a nedívejte se dopředu ani dozadu, ale k širému nebi, kde je Bůh. Pak shůry sestoupí až do vašich duší veliká něha a mír.

„*Nedělejte si starosti o zítřek... každý den má dost vlastního trápení.*“ (Mt 6,34) Odevzdejte se Jemu, a váš vnitřní pokoj se obnoví. Jestliže se totiž dnes snažíte milovat, pak zítra vám Bůh dá vykonat s radostí to, co si přeje, abyste zítra vykonali.

Jdi svou cestou a neznepokoj se. V každém okamžiku života tě zachrání úplnější a rozsáhlejší odevzdanost. To už se člověk na sebe ani nerozčiluje, ani se nesnaží proti čemukoliv obrnit: otevírá okna i dveře své duše, aby Bůh mohl přijít, kdy bude chtít a jak bude chtít. Jdi proto svou cestou a neznepokoj se, cesta jde rovně a ty jen stoupej vzhůru. A je na Bohu, aby ji před tebou dle své svrchované vůle, již je láska, každodenně otevíral, zvláště když se všechno zatemňuje...

Neboj se! **Pokud si představuješ, co by se mohlo stát zítra či pozítří, bude to působit zle.** Chraň se jít dál než od rána do večera a od večera do rána. Budeš-li každou takovou cestu konat s Ježíšem, není možné, aby tě nedovedl do přístavu, do skutečného Přístavu.

Ponoř se do Ježíšova pokoje; tak jako to činil on, o samotě, v noci, na hoře. A když se do něho takto ponoříš, bude to působit jako ten nejblahodárnější lék.

zpracováno podle knížky Charlese Journeta
Jako ohnivý šíp
vydalo Karmelitánské nakladatelství

otec Tomáš

VÁNOČNÍ ZAMYŠLENÍ

Člověk ze své podstaty touží po štěstí. Být šťastný. Pokud možno co nejvíc, co nejdéle a pokud možno stále. Na otázku, co je štěstí, dovede málokdo přesně odpovědět. Filozofové říkají, že štěstí je význam a smysl života, účel a cíl naší existence. Štěstí je předmětem každého blahopřání, počínaje blahopřáním k svatbě, k různým výročím, k svátku i svátkům. Říká se, že je vrtkavé a nestálé a časově a místně nepředvídatelné. Jsem si ale jistý, že každý člověk ho zažil v určité chvíli dopředu známou. Štědrý den.

Jako děti jsme ho dlouho a s velkými nadějemi očekávaly, těšily se, a když konečně přišel, opravdu intenzivně prožívaly. Když jsme potom rozum brali, cíleně se snažili přispět i svými silami k tomu, aby ten krásný pocit byl co nejintenzivnější.

Samozřejmě hlavním činitelem byly okolnosti a zajímavé bylo, že to nebyly ani tak majetkové poměry, postavení, ani možnosti. Byli jsme šťastní i přesto, že jsme zdaleka nedosahovali životní úrovně jako dnes, kdy si můžeme splnit takřka všechna přání v oblasti materiální, i když i tehdy to hrálo svoji roli. Jak si vzpomínám, v době mého mládí bylo jen pár dní v roce, kdy bylo období hojnosti: když se slavila svatba, někdy křtiny a Vánoce. Jinak po celý rok, až na výjimky dobře situovaných rodin, se žilo skromně až odříkavě. Svou měrou i těšení se na tuto hmotnou stránku mělo svůj vliv, ale myslím, že hodně malý. Štědrý den se totiž odvíjel zcela odlišně od jiných dní. Od samého rána jsme se snažili chovat tak, abychom své bližní a zejména nejbližší v rodině ničím nezarmoutili, všemožně vycházeli každému vstříc, dávali mu najevo svou lásku a porozumění, snažili se předem vyčist z očí každého přání. Instinktivně jsme poznávali, že toto je asi to, co je potřeba ke štěstí a spokojenosti. Jenomže jsme si mysleli, že tento pocit si můžeme znásobit ještě i jinak. Věděli jsme, že podstatou i důvodem je oslava narození Ježíška. Mysleli jsme, že čím více budeme oslavovat, tím to bude krásnější, milejší a příjemnější. Tímto směrem se pak ubíralo všechno naše snažení. A opravdu se zdálo, že čím náročnější byla příprava k těmto oslavám, tím větší pohoda

a spokojenost vládla. Nikdo neváhal obětovat co nejvíce svých sil i prostředků (dostupných), aby se všechno co nejlépe vydařilo. Ženy dlouho předem již smežily, leštily, uklízely, gruntovaly, muži připravovali, opravovali, chystali. Děti odpočítávaly dny a zlobily. Až do Štědrého dne. A po Štědrém dnu usilovaly štědrovečerní pohodu protáhnout po celé období Vánoc. A domnívám se, že nejenom děti. Snaha byla všeobecná. Byla to příležitost k jiným aktivitám, ne zcela běžným. Počínaje předvánočním přáním, i těm, na které se třeba tak často nemyslelo, zejména pak k návštěvám rodin příbuzných nebo sousedů. Pozvaly se k štědrovečernímu stolu osoby, které samy k oslavě neměly možnost.

V podvečer Štědrého dne – a to bylo mým „posláním“ – mi maminka nachystala uzlíčky s „vejslužkou“ a já je roznesl osamělým lidem v ulici. Ještě dnes vzpomínám na ten krásný pocit, který jsem pociťoval, když mi obdarovaní kolikrát se slzami v očích děkovali.

Ted' začnu trochu osobně. Letos je to 50 let, co jsem začal se stavěním betléma. O betlémech a betlémařství bylo napsáno bezpočet článků a pojednání. Nic nového pod sluncem. Jenom se pokusím o nový pohled z čistě osobního hlediska.

Na rozdíl od současné všeobecné snahy, aby každý ze současně vystavovaných betlémů byl co nejoriginálnější, krásný a dokonalý, byla tehdejší motivace poněkud odlišná. Nemůžu říct, že každý stavěl betlém pro sebe. Byla to především oslava Vánoc, oslava Božího narození. Vánoce slavila sice každá rodina, ale na rozdíl ode dneška se oslava odehrávala především v tomto duchu.

Než jsem poprvé začal stavět betlém, byl hlavní starostí kolem Vánoc vánoční stromek. Jeho instalaci začínala vánoční radost se vším všudy. Se stavěním betlému se začátek radosti posouval do doby před Vánoci. V té době už byla hluboká totalita a s ní snaha o diskreditaci Vánoc jako fenoménu ryze náboženského a snaha nahradit nebo proměnit Vánoce v ryze světský svátek. Takže stavění betléma představovalo příležitost, kdy jsem se mohl oprostít od tlaku jak totality, tak od

všedních starostí a věnovat se příjemnější povinnosti s odhlédnutím, že to byla práce navíc k těm nezbytným povinnostem. Zabral jsem se do ní se vši vervou a byly to doslova chvíle zapomení na všechny trable a naopak to byly chvíle povznese- ní – až na ty, kdy se to jaksi zaseklo, přestalo se stavění dařit tak, jak jsem si představoval. Začalo se odjinud a zase to běželo dál. Radost se stupňo- vala, když se podařilo obohatit dílo něčím novým – a každý, kdo se věnuje nějakému koníčku, zná heslo: ať to stojí, co to stojí – tak i každý betlémář. Někoukalo se na to, zda to „pasuje“, zda je to do- konalé nebo neumělé, radost byla z každého pří- růstku a nehledělo se na to, zda byla nová oveč- ka z hlíny nebo husička s kačenkou či myslivec z jakési umělé hmoty. Nerozlišovaly se jednodu- ché kralické figurky – kterým se tehdy říkalo tyrol- ské – bývaly k dostání na jarmarcích v době před 2. světovou válkou téměř za pakatel (na některých betlémech je ještě dodnes na podstavcích čitelná suma vyjádřená v grejcarech), nebo skutečně umě- lecká dílka třeba od Boudného. Dalším počinem k obnově byla snaha postavit betlém rozdílně od předchozího, samozřejmě lépe a bohatěji. To ne- stálo mnoho – jen sehnat víc přírodnin, mechu nebo pařez. Práce tak přibývalo a úměrně k tomu i spokojenosti. A když se nakonec na Štědrý večer položilo Jezulátko do jesliček a hotový betlém se představil rodině, pak slavnostní Narodil se Kris- tus Pán představovalo vrchol spokojenosti a štěstí. Nedomnívám se, že by pocitu uspokojení bylo do- saženo jenom tím úsilím a nasazením, jistě v tom nemalou měrou byly příčiny duchovní a duševní (niterné příčiny: ono obětování sebe a svého úsilí Bohu). Staří betlémaři si byli vědomi, že do své- ho domova přijali samotného Ježíše, šzili se s ním,

adorovali ho. Každý člen rodiny mu poskytl kou- sek svého osobního prostoru, když se uskrovnil, zřekl se kousku něčeho svého. Maminky obětovaly prostor a ztížené pracovní podmínky v kuchyni, tatínkové čas a práci, děti svoje místočko a ome- zení pohybu. K tomu ještě časté návštěvy spojené s dalšími povinnostmi s tím spojenými. Je to div- né, ale asi i to všechno nejenže nikomu nevadilo, naopak působilo radost a pomáhalo i radost roz- dávat příchozím. Proč jinak by chodili sousedé a známí i zcela neznámí po betlémech? Ne-li pro radost a vzájemné sdílení? Můj souseď – betlémař – říkával: „*Nejkrásnější chvílky pro mě jsou, když si večer po vši práci rozsvítím betlém, sednu si pro- ti němu a jen se dívám, kochám se a přemýšlím a rozjímám.*“ Stejně tak i pro mě patří k nejhezčím chvílkám s rodinou, když se začne k večeru še- řit, že se posadíme kolem betléma se zažehnutou svíčkou před jesličkami, držíme černou hodinku a opakujeme si všechny koledy, které pamatujeme z dětství. Ani se nám nechce vstát a rozsvítit, když už jsme přezpívali všechno, co známe, včetně pa- sází z vánočních mší.

Čas dětství a vzpomínek je pryč, pokro- čila doba, přišly změny. Za totality, kdy bylo vše- možně potlačováno vše, co souviselo s nábožen- stvím, byly návštěvy betlémů jedinou vzpomínkou pro ty, kteří z jakéhokoliv důvodu nepraktikovali své náboženské přesvědčení, a bylo dokonce ja- kousi náboženskou výchovou pro jejich děti. Lec- které z nich poprvé slyšelo o rozdílu mezi Dědou Mrázem a Ježíškem.

Náboženství sice tehdy upadalo, ale bet- lémařství se rozvíjelo a bylo na vzestupu. Ale po- malu unikal vlastní smysl betlému – adorace – a čím dál více se změnil na atrakci. Velkou měrou

k tomu přispěla propagace zvýšení návštěvnosti, kladení většího důrazu na atraktivnost a uměleckou hodnotu každého exponátu.

Právě větší návštěvnost byla hlavním důvodem, že se betlémy začaly vytěšňovat z bytu. Zatímco dříve stál betlém v četné rodině, která obývala jedinou místnost, a prostor pro betlém se v ní našel, nyní se často Ježíšek stěhuje kamsi do „vejminků“ z naprosto praktických a pochopitelných důvodů, a v bytech zůstávají jen malé betlémy. Nepochybuji, že jich ještě aspoň stovka zdobí třeštské domácnosti, jak to bylo před nějakými padesáti lety, a přece jen ještě oslava Božího narození bude mít navrch nad plnými talíři a často

zbytečnými dárky. Nepochybuji, že se vrátí doba, kdy betlémy opět převezmou funkci, které byly původně určeny. O betlémařské tvorbě jindy.

Sdělovací prostředky často dávají návod, jak lépe prožít Vánoce: Nehonit se, všechno připravit daleko dopředu a Štědrý den už jen odpočívat a užívat, hověť si. Je toto pravý smysl Vánoc? Každý člověk je jiný, co jedinec to jiný názor. Nikomu ho nechci brát, ani nechci druhým vnucovat svůj názor. Jenom při instalaci betléma ve chvílích odpočinku tak mimochodem medituji.

Josef Bílý

VÁNOCE PŘÍCHÁZEJÍ

Že čas je opravdu neúnavný ale také neúprosný běžec, o tom jsme přesvědčeni, když obracíme listy v kalendáři. Rok s rokem si opět podávají ruce a my vítáme prosinec – poslední měsíc roku.

Nastal advent. Je to období radostného čekání na narození malého Ježíška. Radostná událost zaznívá v písních, v koledách, které oslavují příchod Krista Pána, toho, který se stal naším Králem a Spasitelem. Pán Ježíš je pro každého z nás velikou a jedinou oporou v našem životě. Sdílí s námi nejenom radosti, ale také nás posiluje v našich starostech i bolestech, které nám život přináší. S vroucími díky, radostně, můžeme tedy zazpívat: Nám, nám narodil se Kristus Pán!

Svatá rodina kéž je našim rodinám zářným vzorem v ctnostném životě naplněném vzájemnou úctou, vírou, láskou, obětavostí, pracovitostí, pokorou a porozuměním. Rodino nazaretská, posiluj nás a neopouštěj nás!

Milostiplné Vánoce a hojnost Božího požehnání do nového roku 2012 celé naší farnosti ze srdce přejí

Hrbkovi

RADOSTNÉ A POŽEHNANÉ DNY VÁNOC

Radostné a požehnané dny Vánoc, s přáním všem nemocným za uzdravení. Dětem a mládeži zdraví a radost v duši ve dnech volna... Těšíme se na setkání u našich betlémů se zpěvy koled, též u Živého betléma...

V nadcházejícím novém roce dary Duha svatého – pro všechny občany, farníky hojně milostí se slavností Matky Boží Panny Marie a prosbami za její stálou pomoc a ochranu. Kéž by užitečně prožívali přípravu nejen na Cyrilometodějské jubileum, ale také zažívali živou účast na životě Božím v EUCHARISTII.

VELKÝ DIV

Marie Holková

*Pán Ježíš, všech světů Král
z lásky k nám nebe se vzdal.*

*Tak vznikl velký div:
dobrý člověk, když BOHA miluje,
hříchů lituje,
po smrti je věčně živ.*

Lidmila Vokřínková

MODLÍTE SE ROZTRŽITĚ? PAK HLAVU VZHŮRU!

I umět řídit vyžaduje čas a praxi.

Pokud máte s modlením stejné zkušenosti jako já, pak hlavu vzhůru, mám pro vás dobrou zprávu. Už svatá Terezie z Avily řekla, že nás při modlitbě bude neustále něco vyrušovat – alespoň na tomto světě. Bylo by velkou chybou považovat nesoustředěnost za znak toho, že se neumíme modlit; neboť co to znamená, když nás řekněme během půlhodiny stojejenkrát něco z modlitby vytrhlo? Znamená to, že jsme stojejenkrát překonali nesoustředěnost a opět upřeli pozornost k Bohu. Znamená to, že jsme opakovaně řekli „ne“ sobě a „ano“ Bohu; stojejenkrát jsme projevíli nesobeckou lásku, která nám umožnila zemřít svému sobectví, jež ovládá i ty nejlepší z nás.

Abyste člověk naučil tomu nejdůležitějšímu, čemu se lidská bytost může naučit, totiž lásce, dobrovolně se uchyluje k modlitbě. Skrze ni se ve stanoveném čase cvičí v nesobecké lásce. Na procesu tohoto učení není vůbec nic pozoruhodného. Je založen na starém dobrém principu „opakování matka moudrosti“. Naučit se vařit, mluvit cizím jazykem nebo řídit auto vyžaduje čas a praxi. A u modlení platí totéž.

*z knihy Vždycky se může začít znovu
Davida Torkingtona vybral*

P. Tomáš

ZAMYŠLENÍ KE SVÁTKU SVATÉ RODINY

„DĚTI SE UČÍ TOMU, V ČEM ŽIJÍ.“

- Žije-li dítě v prostředí výtek,
naučí se odsuzovat.
- Žije-li dítě v prostředí nepřátelství,
naučí se útočit.
- Žije-li dítě v prostředí posměchu,
naučí se být plaché.
- Žije-li dítě v prostředí zahanbování,
naučí se cítit provinile.
- Žije-li dítě v prostředí tolerance,
naučí se být trpělivé.
- Žije-li dítě v prostředí povzbuzování,
naučí se důvěřovat si.
- Žije-li dítě v prostředí chvály,
naučí se oceňovat.
- Žije-li dítě v prostředí slušnosti,
naučí se být čestné.
- Žije-li dítě v prostředí bezpečí,
naučí se věřit.
- Žije-li dítě v prostředí spokojenosti,
naučí se mít rádo.
- Žije-li dítě v prostředí přátelství,
naučí se být rádo na světě.

P. Tomáš

PROSBA ZA VÍRU V RODINĚ

Ukázal jsi nám, Pane Ježíši, že víra patří k rodině. Vykvetla ve Svaté Rodině a rozšířila se do celého světa. V době, kdy Tě naše rodiny vylučují ze svého středu, prosíme za odpuštění. Za chvíle prožité v rodině pod Tvou ochranou Ti vzdáváme díky a chválíme Tě. Veď naši rodinu, aby Ti důvěřovala za každých okolností. Obdař nás vytrvalou láskou a trpělivostí vůči všem členům v rodině. Ať Tě naše rodina vždy vítá ve svém středu, když tě budeme hledat a objeovat jeden ve druhém. Amen

manželé Hrbkovi

ADVENT

Jak se modlit nad Božím Slovem?

Motto: „Podle mého mínění vnitřní modlitba není nic jiného, než prodlévání u přítele, s nímž se setkáváme často a rádi sami. Jsme s ním, protože víme, že nás má rád.“

/Sv. Terezie z Avily/

Naše adventní ranní roráty bývaly v šest hodin a my jsme s maminkou a sestrou spěchaly, ve školních letech ve sněhu a závějích nasedaly na sánky, které pak maminka po rorátní mši sv. vzala domů. Elektrický proud nebyl ve farním kostele ještě zaveden a tak pan kostelník rozsvítil lucerny na zdích a kněz zanotil: Rorate, caeli, désuper = Dej rosu, nebe nad námi...

Svíčky jsme měli na lavicích a zpívali rorátní písně. Ve škole topil pan školník Suchý – ve třídách v kamnech, měli jsme dřevěné lavice a kalamáře s inkoustem a pera se špičkou, kde jsme při psaní do písanek se učily, my v dívčích třídách, psát krasopisně. Nejradši jsme měly přírodopis s paní učitelkou Jaroslavou Richterovou, ve vyšších třídách pak češtinu s panem učitelem Janem Novotným, později ředitelem, s kterým jsme „pracovaly“ rády, zadal-li nám slohové úkoly. Mám pěkné vzpomínky na „učitelské“ procházky k lesu – po vyučovacích hodinách. Pásávaly se na panských /statkových/ polích krávy – na polích chalupníků zase kozy. Byla to podzimní radost z ohníčků z nasbírané bramborové natě a pečení brambor. Pan učitel se s námi zastavil. Později, kdy už se blížily Vánoce, pamatují se, že jsme na Štědrý den odpoledne se sestrou vymetaly ze schůdků sněh ze dvorku, vrátka měla jen tyčkové zavírání na provázek – řetízek. Pan učitel se vrátil z procházky a opět s námi promluvil a řekl, že jsme šťastné. Ano, vše bylo ve válečných letech prosté a vzácné, cenily jsme každou maličkost a proto tím více, když jsme psaly slohové články. Starší žákyně o Třešti a okolí, další ročníky psaly články v knížce „Záhony domova“ a v tisku vyšly naše slohové práce „Betlémy“, jež jsme nabídly majetným rodinám a výtěžek věnovaly chudým. Početné třídy žákyn z okolních vesnic chodily do měšťanské školy pěšky, do chlapeckých tříd hoši až z Rácova, Třeštice, v Salavicích pak česká škola. Školní jídelny jsme neznaly, až mnohem, mnohem

později v nové ZŠ a učňovské. Početným ročníkům nestačily třídy, vyučovalo se v různých budovách. Jistě pamětníci pamatují různé změny a s těmi spojené zážitky... A jak jsme rády zpívaly – soutěžily – byly to roky válečné, avšak s Nadějí, že skončí, jsme v modlitbách důvěřovaly Bohu a lidové modlitby se společně doma i v kostele rády modlily a zní nám dodnes...

Večerní /od babiček/: Půjdu spáti, dej mi vstáti, ó můj Bože, z mého lože v ranním čase – zdrávu zase...

A jiná pokračovala: *Ochraň všechny lidi od ohně a vody, od moru, hladu a všeliké škody...*

S přibývajícími roky se ozývají, pomáhají a jsou vzácné, jemné, něžné, rády je předáváme, aby spínaly ručky!

Lidmila Vokřínková

K rozhovoru pro toto číslo našeho farního časopisu jsme přizvali P. Milana Mihulce, s nímž jsme mohli slavit poutní mši svatou v kostele svatého Martina. Sama za sebe musím říct, že jsem z tohoto setkání měla velikou radost, protože ihned, jak jsem se dozvěděla, kdo má na poutní slavnost přijet, zavedly mě mé vzpomínky do dětství. Když mi bylo asi 12 let, vyjeli jsme s P. Pavlem Procházkou a dalšími na Slovensko. P. Procházka často pořádal výlety, na které jsme se moc těšili, byly to takové odměny třeba za zpěv při mších, za ministrování... A hlavně to bylo v dobách, kdy měla málokterá rodina auto, tudíž to byl pro nás opravdový zážitek. Tehdy jsme tedy vyjeli až na Slovensko. Místo, které jsme navštívili, se jmenovalo Liptovské Sliache. Na nocleh

jsme zůstali právě u Mihulců. Vzpomínám si na pohostinnost této rodiny i na opravdové „duchny“, které byly v mých dětských očích obrovské :-). Vzpomínám si také na duchovní náboj této rodiny, která měla ve svém středu novokněze, tedy P. Milana Mihulce.

1. Jak se to tehdy přihodilo, že jste se znal s P. Pavlem Procházkou?

Otec Pavel to procházka, procházení nemá jenom v příjmení, ale turistika, chození bylo a jak doufám i teď je neodmyslitelnou součástí jeho života. Takže když jednou o prázdninách procházel Vysoké Tatry, tak jsme se tam poprvé „náhodně“ potkali. Myslím, že to nebyla taková náhoda, o které mluví ti, kteří neuznávají Boží vedení. Bůh si používá nástroje ke sdělení důležitých věcí. On byl bohoslovec, já ještě student průmyslovky. A při té túře mě vyzval k tomu, abych opustil Slovensko a šel na Moravu nebo do Čech, abych se tam hlásil do semináře. To přátelství se ještě více upevnilo, když jsem byl na jeho primici na Starém Brně a pak, když jsem ho navštěvoval jako novokněze na jeho kaplanském místě na Vranově u Brna.

” *Mou radostí a zadostičiněním v práci s mládeží je to, když pochopí a přijmou, že jsou Bohem milováni ...* ”

2. Studoval jste ještě v dobách „předrevolučních“. Bylo těžké v této době studovat bohosloví?

Bylo i nebylo. Nejtěžší bylo se tam dostat. Protože ti agilní, kteří něco konkrétního dělali ve svých farnostech pro apoštolát a pro šíření víry, měli hned na krku tajnou státní bezpečnost, která měla dohled nad těmi, kteří se ucházeli ke studiu teologie. StB měla enormní zájem na tom, aby co nejméně studentů získala ke spolupráci. V mém případě se jim to nepodařilo, protože mě zkušební kněží předem poučili, jak se mám chovat při výslechu.

3. Proč jste nestudoval na Slovensku?

Ministerstvo kultury tehdy nařídilo, že na Slovensku budou brát na bohosloví jenom studenty, kteří absolvovali gymnázium. Já jsem nebyl přijat na gymnázium s ideologických důvodů, měl jsem v posudku napsáno: je ministrant, nevypořádal se s náboženskou otázkou. Ředitel základní školy na mě tak vehementně „naléhal“, že jsem nakonec podal přihlášku na hotelovou školu, ale tam mě nepřijali. Poté jsem se ještě stihl přihlásit na průmyslovku, kde mě vzali bez zkoušek.

4. Jste salesiánem. Kdy a čím Vás právě salesiáni oslovili, že jste se stal členem tohoto řádu?

Já jsem měl velikou milost, že naší rodině ze Západu, konkrétně z Cyrilometodějského ústavu v Římě posílali tzv. zakázanou náboženskou literaturu. A mezi touto literaturou byl i životopis sv. Jana Boska, zakladatele salesiánů, a další náboženské knížky se salesiánskou tematikou: např. životopis sv. Dominika Savia, Malý generál apod. Takže jsem od devíti let znal salesiány z literatury. A pak na Starém Brně jsem poznal skupinu tajných salesiánů, kteří mě zpočátku „kádrowali“, aby zjistili, zda nejsem StB nasazen jako tajný. To trvalo přes dva roky. Když se teď již moji spolubratři ujistili, že to na ně „neprásknu“ a že mám zájem o práci s mládeží, tak jsem mohl v semináři začít dělat noviciát. První sliby jsem měl tajně 29. 12. 1987 na faře v Kostelním Vydří v knihovně. O tom rodiče a příbuzní nesměli vědět, neboť řády byly tehdy režimem zakázány.

5. Jako salesián pracujete především s mládeží. Je těžké dnes mladé zaujmout?

Když se člověk snaží mít mladé lidi rád, tak oni to vycítí a od té chvíle naskočí mezi mnou a jimi důvěra, takže se pak člověk může dostat pod jejich kůži a mladí jsou ochotni otevřít srdce pro pravé hodnoty a také pro Krista. Jak to konkrétně dělám? Snažím se mít rád to, co mají mladí lidé rádi, a pak to mám u nich vyhráno. Sport, turistika je prostředkem, cílem je přivést ke Kristu. Mou radostí a zadostiučiněním v práci s mládeží je to, když pochopí a přijmou, že jsou Bohem milováni

takoví, jací jsou. A když na tuto Boží lásku dovedou i odpovědět.

6. Nyní žijete v Českých Budějovicích. O návratu na Slovensko neuvažujete?

Několikrát jsem měl takové myšlenky, ale vždycky jsem se vrátil k hledání Boží vůle. A Boží vůlí je, abych byl zde. Jsem zde šťastný.

7. A ještě si dovolím zeptat se na Vaši cestu ke kněžství.

Již v osmi letech jsem měl první dotek Boží lásky ke mně a první výzvu ke kněžství, když jsem poprvé přijal Krista v eucharistii. Pak se to opakovalo podruhé v patnácti letech, když jsem přijal svátost biřmování, a při třetím volání jsem kapituloval, bylo to po maturitě, vždyť Boží povolání je neodvolatelné.

Děkuji za rozhovor i za Vaši návštěvu naší farnosti.

- KZ -

NEBESKÁ ŘEČ

Navštívili nás věřící přátelé z USA. Byli s námi v kostele, podnikli jsme několik společných výletů, modlili jsme se spolu, vyměňovali si zkušenosti. Dorozumivacím jazykem musela být přirozeně angličtina. Přesto se živě zajímali i o naši řeč a naučili se též několik českých slov. Když jsme se loučili, prozradili nám svůj objev: „Už víme, jakou řeči budeme hovořit v nebi. Česky! Protože bude trvat celou věčnost, než se tento jazyk naučíme.“

z Cyrilometodějského kalendáře 1992
Lidmila Vokřínková

HLEDÁM TVOU TVÁŘ

Pod tímto názvem mi zapůjčila známá paní o 1. adventní neděli zajímavou publikaci P. Vojtěcha Kodeta, generálního delegáta řádu karmelitánů v České republice, kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří v letošním roce. Vřele doporučuji k přečtení.

Nemohl jsem snad lepší formou vstoupit do adventní doby, jak četbou této knížečky, která má pouhých 88 stran. O co je menší v počtu stran, o to je bohatší a zajímavější svou hloubkou myšlenek zaměřených na neskonalou lásku Pána Ježíše ke každému z nás jednotlivě. Láska Ježíše k nám je bez jakýchkoliv hranic.

O několik myšlenek z této knížečky se chci s vámi rozdělit. Autor uvádí, že láska Kristova nás předchází a to nás uschopňuje, abychom jej milovali a následovali. Ježíš nás jako první hledá a podněcuje, abychom my jej stále hledali a nalézali. On po nás každém touží a svou touhou pokrývá a tím prověřuje naši touhu po něm. Svou důvěrou probouzí naši důvěru, svou pokorou nás vede k pokoře naší a tím, jak nám slouží, nás vede do služby k bližnímu.

Autor popisuje v části Živý Ježíš, jak jednou přišel k němu na faru asi sedmnáctiletý mladík, který byl neupravený a ve tváři beznaděj, s otázkou: „Ty jsi farář?“ Říkám: „Ano, co si přeješ?“ „Musíš mi říct něco o Ježíši Kristu, protože nikdo jiný už mi nepomůže.“ *Kde se to ten chlapec dozvěděl, to nevím. Jeho život byl dost těžký. Od deseti let žil jen s tátou. Rodiče se rozvedli a táta si vedl domů jiné „maminky“. Dorůstajícího chlapce zasvěcoval do tajů života, údajně „aby se neztratil“. Kluk začal chodit po hospodách, a když mu to dál nepřinášelo uspokojení, začal brát drogy. Když se ocitl poprvé na faře, byl skutečně na pokraji zhroutení – lidská troska. Dneska už může svědčit o tom, co pro něj Ježíš udělal, jak změnil jeho život. Mnozí se mu snažili pomoci, ale nebylo z toho vůbec nic, dokud nepoznán samotného Ježíše Krista. Ten ho svou mocí a svou láskou osvobodil ode všeho, co svazovalo jeho duši, takže konečně našel opravdový život. Tolik citace.*

Dále popisuje, že v každém z nás jsou touhy, které nás přesahují a které může v důsledku naplnit jen Ježíš sám. Nejprve nám je však pomáhá odkrýt. On ví moc dobře, kdo nás nosil pod srdcem, kdo nás porodil, kdo nás vychoval, zkrátka jakou máme minulost. Za co jsme vděční a co si naopak vlečeme jako balík. To všechno moc dobře ví jen on sám. A nic z toho, co jsme prožili, nemůže způsobit, že by se s námi nechtěl setkat, nebo že by s námi nepočítal. Naopak, on s námi počítá!

Kéž setkání s ním o nadcházejících vánočních svátcích, ale i nadále provází, povzbuzuje a naplňuje pravou duchovní radostí a pokojem.

Klidné a požehnané Vánoce a milostplný rok LP 2012 přeje všem

Pavel Kovář

VZÁCNÉ STROMY

Radostná doba vánoční se i letos blíží, kdo by se netěšil na stromeček a na dárky, které patří k němu? Také rozsvícené vánoční stromy na náměstích. A my máme v blízkém okolí také stromy vzácné! Od naší rodačky jsem obdržela fotografie, které pořídil její manžel, bydleli v Třebíči, ale do rodiště rádi zajížděli. Některé tyto vzácné stromy již v zámeckém parku nestojí, ale pro paměť zůstávají. Červený buk, u kterého bývaly nedělní odpolední koncerty místních hudebníků s dirigentem p. Milošem Jirkou a promenádou v zámeckém parku, tam chybí. Také i rozložitý „fagus“ zůstává u vchodu ze zámecké ulice a také jeho „soused“ vzácný. Opodál vysoký modřín a štíhlý juniperus. Jedna památná borovice – zůstává? – jako památka z cesty na hrad Roštýn...

O vzácné stromy, které zdobí blízký zámecký park, se stará nynější zámecký zahradník a též o obnovu zámecké obory na stráni nad městem.

Lidmila Vokřínková

POHANKA

POHÁDKA

V jedné zemi vládl starý, ale nemoudrý král. Měl jen jednu dceru, kterou však nevychoval dobře. Princezna Hanka byla zlá, sobecká a rozmazlená a král vše podřizoval jen jejímu přání. Lidé v té zemi nebyli šťastní, protože museli snášet vrtochy rozmazlené princezny a příkazy hloupého krále.

Jedno z hlavních nesmyslných přání princezny Hanky bylo, že v den jejích narozenin musí všichni donést na královský dvůr nejvácnější dary a dárečky, aby byla princezna úplně spokojená, což nebylo skoro nikdy, a tak nadávky a nespravedlivé tresty minuly jen málokoho.

Mezi lidmi tento den patřil k nejméně oblíbeným, protože často lidé museli přinést ty nejvácnější věci, které doma měli, ale princeznu pak stejně neuspokojili, a tak je stihl nespravedlivý trest těžké práce nebo vězení.

Jednou, a bylo to právě, když princezna slavila své osmnácté narozeniny, přišel do královského hradu starý ohnutý stařec. Opíral se o hůl a v ruce nesl pytlík něčeho neznámého. Vystál dlouhou frontu před sebou, plnou vystrašených a smutných lidí, než na něj přišla řada. Nakonec se ale dočkal a vstoupil do královské síně. Na trůně seděl znužený král a vedle něj rozčilená princezna Hanka. „*Tak přístup blíží a předej princezně svůj dar, žebráku!*“ rozkřikl se na něj znužený král. Hra na dárky už ho unavovala a nebavila.

„*Nesu vám vzácný lék,*“ řekl stařec princezně Hance. A podal jí pytlík plný nahnědlých semínek. Princezna zvědavě nakoukla, ale semínka se jí ani v nejmenším nelíbila. Čekala perly nebo drahokamy, nebo alespoň nějaké tretky od chudých lidí, ale tohle se tedy opravdu nikdo nepovázil, aby jí dal jen semena. Ještě navíc nehezke barvy. „*Tvůj dárek se mi nelíbí. Nevím, co bych s ním dělala, pro mě je k ničemu. Budeš potrestán!*“ rozkřikla se na starce a semínka vzala a vysypala z okna na dlažbu.

„*Podívej, jak jsi princeznu urazil!*“ rozčilil se i král, který byl zaslepený opičí láskou k princezně. „*Vyžehťe toho žebráka z hradu a pořádně ho nechťe zmrskat!*“

Královi vojáci popadli starce a pořádně ho zbili. Polomrtvý žebrák vstal a po výkonu trestu se belhal z královského nádvoří. Koho se však dotkl novou svolí, ten se ohnul a bolestí se nemohl ani narovnat.

Mnoho lidí naráz v království onemocnělo, mnoho lidí postihl tento trest. Nebyl nikdo, kdo by mohl pracovat, nebyl nikdo, kdo by se mohl o krále a jeho dceru starat. Taková pohroma přišla na celé království, na krále i na princeznu. Lidé to nechápali. Jak dlouho ještě potrvá taková hrůza? Máme špatného vladaře a teď přišla ještě nemoc. Bylo to k uzoufání.

Ze začátku to králi připadalo nedůležité a bylo mu to jedno. Postupem doby však přišel na to, že se stalo veliké neštěstí.

Pole nikdo neobdělával. Mouku nikdo neumlel, chleba nikdo neupekl a královi a jeho dceři nikdo nedonesl hotový pokrm. Šaty nikdo nevypral, síně nikdo neuklidil, rozbité věci nikdo neopravil. Peníze do královské pokladny nikdo nepřinesl. A tak to šlo den ode dne s královstvím z kopce.

Král i jeho dcera byly tak zoufalé, že dali společně vyhlásit, kdo najde lék pro jejich království, tomu slíbí velikou odměnu, jak to tak v pohádkách bývá. V tomto příběhu však žádný statný princ nepřišel. Král už měl hlavu úplně šedivou od hrozných starostí, které nemusel za celý svůj život nikdy řešit. A tu si vzpomněl, že na narozeninovou oslavu tenkrát přišel i žebrák a nabízel vzácný lék. A princezna tenkrát nějaká vzácná semínka vyhodila z okna. „*Třeba je bude ještě mít!*“ napadlo krále a přikázal lidem, aby žebráka našli. Nemocní lidé

však vyčerpáním nemohli dlouho splnit králův příkaz, ale nakonec se to přece jen podařilo. A žebřák se vše dozvěděl. Ohnutý a opírající se o svou hůl se dostavil sám znovu na královský hrad. Vyslechl si královo i princeznino lamentování a stížnosti na těžkou situaci. Nakonec mu král přikázal: „Dej nám znovu ten vzácný lék! Nařizují ti to!“ I princezna se přidala: „Musíš, je to rozkaz!“

Žebřák pokýval hlavou a potom pravil: „Ty, králi, jsi nevychoval dobře svoji dceru a svěmu království nedobře vládneš. A ty, princezno Hanko, jsi zlá a sobecká. Sami musíte změnit svá srdce a napravit to, co jste napáchali. Pohanku, kterou jsem vám tenkrát dal, už nemám, a proto nevidím jiné východisko.“

Potom se rozpráhl svou hólí a dotkl se princezny Hanky. Ta stačila jen vydechnout: „Áaaach!“ a sesypala se na zem. Proměnila se z Hanky na Pohanku. Král nevěřil svým vlastním očím a užasle koukal na žebřáka.

„Zde máš svůj lék pro své království králi. Dělej, jak umíš! Zasej svou dceru, nech sklídit, rozdej ji všem, kteří onemocněli, ať ji pijí, jedí a přikládají si na svá bolavá místa, až vyléčíte tolik lidí, jako bylo zrníček, která princezna vysypala z okna, tvé království bude zachráněno a s ním i tvá dcer.“
Potom se otočil, opřel se o svou hůl a odešel.

Užaslý král zůstal stát. Pod nohama mlčky čekala jeho rozsypaná dceru proměněná v Pohanku. Nevěděl, co má dělat. Chvilí na to koukal a nemohl vydat ze sebe ani hlásku, potom však nadával na žebřáka. Chtěl se mu pomstít, dát ho zmrskat, potrestat ho, ale žebřák už byl dávno pryč a jeho nemocní vojáci nevyběhli, aby ho chytli. Nakonec král klekl na kolena a začal Pohanku sbírat. Zrníčko po zrníčku s velkou láskou a se slzami v očích dával na misku. V hlavě se mu míhaly všechny princezniny obrazy. Když už byl na konci své práce, jeho obličej byl strhaný a pološilný. Byl však sám a bylo to jen na něm.

Oblékl se a odešel na pole, které bylo zaplevelené a nezorané. Dal se tedy do pletí a do orání. Opět sám. Až ho ruce i nohy bolely, ale nechtěl na nic čekat. Stejně nebylo na co. Nikdo nepřijde a nikdo mu nepomůže. Svým sobeckým jednáním to dotáhl až sem. Potom vzal pytlík se svou milovanou dcerou Pohankou a začal sít. Rozhazoval ji láskyplně po zoraném poli a bylo mu, jako by svou dceru pohřbíval. Litoval všeho, co se stalo, a jeho

slzy kapaly na zem a ubohou Pohanku zalévaly.

Král chodil na pole každý den, rozmlouval cestou i s nemocnými lidmi, které obcházel a utěšoval je. Dny plynuly a on čekal na úrodu.

Bůh ví, kolik se v člověku najde síly a dobra, když se jeho srdce pohne. A král se celý změnil.

Když tedy nastal čas, Pohanku sklídl a roznášel po staveních. Lidé ji vařili, jedli, pili a přikládali jako hojivé obklady. A opravdu, jeho království a lidé v něm se začali uzdravovat. Co však víc, začali být i šťastní! A konečně byl šťastný i král. Najednou si uvědomil, kolik dobra udělala jeho dcer a kolik dobra do ní vložil on sám. Bylo mu líto všech těch, kteří museli kvůli nim trpět nemocí a bolestí. Ale přišel na to a byl to vzácný pocit vděčnosti a lásky.

Stalo se tedy, že v království se všichni uzdravili a bylo jich dokonce víc než těch zrníček vysypaných z okna. S vděčností vzhlíželi ke svěmu mudrému králi. Jeho srdce překypovalo láskou ke svým lidem, ale v jeho očích byl náznak bolesti. Jeho dceru se nevrátila. Bytostně zpátky nebyla. Zbyla mu jen vzpomínka. Rozhodl se tedy pěstovat v království na počest princezny nejvzácnější dar. A pole nechal oset pohankou. Lidé chodili pracovat a starat se o tuto vzácnou obilninu. A král už starý a unavený životem, vrátil se na pole každý den. Sundával si z hlavy svou korunu a smutně hledal v poli svoji dceru. Pole plné pohanky však k němu promluvilo: „Drahý otče, jsem šťastná, že takto mohu pomáhat lidem. Nebuď už smutný. Jsem ráda, že se se mnou stala taková proměna. Podívej se na všechny uzdravené lidi a narozené zdravé děti ve tvém království. Uvidíš mě tam,“ šuměla princezna a už navždy zůstala rostlinou. Bylo to její rozhodnutí. Bylo to její přání. Tehdy otec pochopil, že i ona byla zachráněna a její srdce se uzdravilo. Dlouho a často seděl u pole. Lidé ho tam vídávali každý den rozmlouvat.

Již je to mnoho let. Král už dávno zemřel a jeho království se změnilo v jiné. Příběh, který jsem vám vyprávěl, je dnes už pohádkou, ale princeznu Pohanku máme stále. Je laskavá, hřejivá, voňavá a léčivá i dnes.

Markéta Kartáková

VÁNOČNÍ DÍLNY

V sobotu 10. 12. 2011 mohly děti z naší farnosti strávit dopoledne v konírně na faře, kde od 9 do 12 h. probíhaly vánoční dílny. Program pro ně připravila farnost ve spolupráci s Centrem pro rodinu. Zúčastnilo se ho 25 dětí a 5 rodičů.

Děti si mohly vyrobit, ať už samy nebo s pomocí rodičů, andělíčka, vánoční přáníčko, papírovou vločku, dále si bavlnkami a třpytkami ozdobily polystyrenové koule a zvonečky, ubruskovou technikou zase svíčku. Dalším výrobkem byla šiška, ze které se stal malý vánoční stromček, ti nejmenší si mohli udělat kometu nebo si barvičkami na sklo pomalovat skleněný kalíšek na čajovou svíčku.

Děti i rodiče si tvoření užívali a měli radost, že si výrobky mohou vyzdobit svůj domov nebo jimi potěšit někoho blízkého.

Zuzana Nováková

SVATÝ MARTIN 2011

Děti z mateřské školky a žáci prvních tříd měli opět možnost navštívit kostel sv. Martina v Třešti a to přesně v den jeho svátku – 11. listopadu. Téměř hodinový program pro ně již tradičně připravilo Centrum pro rodinu a sociální péči Vysočina ve spolupráci s Římskokatolickou farností Třešť.

Děti navštívily kostel ve třech skupinách, nejprve žáci prvních tříd a pak ve dvou skupinkách děti z mateřské školky. Nejprve děti a paní učitelky přivítal pan farář P. Tomáš Caha, představil program a neopomněl také popřát všem nositelům jména Martin. Následovalo povídání poutníčka (loutky vedené paní Jarmilou Snížkovou), který dětem vyprávěl o tom, co se na svých cestách dozvěděl o svatém Martinovi. Setkal se totiž s žebrákem, kterému sv. Martin daroval kus svého pláště. Poté se děti dozvěděly něco o částech kostela a mohly nahlédnout do prostor,

kteří běžně přístupné nejsou, např. do presbytáře, sakristie nebo na kazatelnu.

Pak na ně čekaly úkoly na třech stanovištích, kde se postupně všichni vystřídali. Jedním z úkolů bylo vybrat z různých atributů (předmětů) ty, které se vztahují ke sv. Martinovi, dále měly děti umístit různé předměty nacházející se v kostele (např. křtitelnice, varhany, lavice) na správné místo na papírovém půdorysu kostela. Na třetím stanovišti házely kroužky na meče. Na závěr si mohly děti poslechnout varhany, na které zahrála Květa Zažimalová, a zazpívat si písničku Kočka leze dírou.

Děti si na památku odnesly vystřiho-vánku kostelíčka, zlaté penízky a snad i hezký zážitek z návštěvy kostela. Dá-li Pán, budeme se těšit zase za rok na viděnou.

Zuzana Nováková

INFORMACE PRO A O MINISTRANTECH

Vědomostní soutěž

V listopadu jsem zahájil zcela novou vědomostní soutěž pro naše ministranty. V soutěži zápolí dva týmy rozdělené podle věku na mladší a starší. Všichni plují kolem světa na své lodi na mapě naší planety, kterou můžete vidět v sakristii na ministrantské nástěnce. Mladší tým na lodi Bohemia a starší ministranti na lodi Moravia. Na jednotlivých schůzkách soutěží týmy ve vědomostech či jiných úkolech mezi sebou, ale také soutěží v rámci jednotlivého týmu o pozici v týmu. Každá loď je rozdělena na šest hodnotí plus sedmá pro méně úspěšné ministranty. Velet oběma lodím bude Admirál loďstva, kterým se stane nejúspěšnější ministrant na dané schůzce. Ministrant bude svoji hodnotu zastávat do příští ministrantské schůzky, kdy bude nová soutěž a změní se pořadí na jednotlivých pozicích.

Aby byla soutěž co nejvíce motivační, tak ministranti při mši svaté budou nosit vizitku se svojí hodnotou. Poslední hodnota na palubě a přesto důležitá se jmenuje **Zametač podlahy** a dále hodnoty stoupají následovně. Šestá **Kuchař**, pátá **Plachtař**, čtvrtá **Lékař**, třetí **Kormidelník**, druhá **Navigátor** a nejdůležitější osobou na lodi je bezpochyby **Kapitán**. Velet oběma lodím bude **Admirál loďstva** po dobu čtrnácti dnů do příští ministrantské schůzky.

Ministrantský výlet

Na Svatomartinském florbalovém turnaji nás, ministranty, Václav Knotek pozval na ministrantský výlet, který se uskuteční v sobotu 26. května 2012. Po dvou letech opět pojedeme do Vranova u Brna, kde bude soutěžní dopoledne pro kluky a holky, kteří slouží u oltáře. Poté bude následovat oběd a společná mše svatá s otcem biskupem. Po zkušenosti z minulého výletu si myslím, že soutěžní pochod jednotlivých děkanátů zvládnou i menší ministranti, kteří teprve začali chodit do školy. Bližší informace se ministranti dozvědí do jara 2012.

Ministrantská nástěnka

Připravil jsem pro vás rodiče a i farníky nástěnku s fotkami a také se zajímavými statistickými informacemi o ministrantech za dobu, po kterou vedu ministranty v Třešti (říjen 2008 – prosinec 2011). Víte, kdy přišlo nejvíce ministrantů na bohoslužbu? Který ministrant má nejvyšší průměr bodů na měsíc? Nebo na kterou svatbu v letošním roce přišlo nejvíce ministrantů? Tyto a další informace se dozvíte na nástěnce, která bude od Vánoc do Nového roku vystavena v kostele sv. Martina a poté u sv. Kateřiny Sienské.

Josef Kolba

ŽIVÝ BETLÉM

Římskokatolická farnost Třešť Vás zve na tradiční Živý betlém, který se uskuteční dne 24.12. 2011 ve 13:00 a 13:45 hodin u Kulturního domu v Třešti. Součástí programu bude benefiční prodejní výstava ozdob, obrázků a dalších výtvarných dílek dětí ze ZŠ, DDM, ZUŠ. Výtěžek bude věnován Česko-slovensko-ugandské nemocnici sv. Karla Lwanga v Ugandě. Naše děti tak svým tvořením mohou pomáhat zlepšovat zdravotní péči o tamní obyvatele.

Srdečně zvou pořadatelé

SVATOMARTINSKÝ TURNAJ VE FLORBALE

Na listopadový státní svátek se ve sportovní hale uskutečnil florbalový turnaj nejenom pro naše ministranty, ale i pro kluky z okolních farností. Do turnaje se přihlásilo pět družstev – Batelov, Horní Cerekve, Jihlava, Růžená a Třešť. Hned v předvečer se nám pro nemoc odhlásila Jihlava, což byla škoda, ale nakonec to turnaji neškodilo.

Sešli jsme se ráno po osmé v hale, společně jsme postavili mantinely a nastoupila všechna družstva před nás – pořadatele (Josef Kolba a Zdeněk Havlíček). Po úvodních informacích a seznámení se s hlavním rozhodčím Radkem Zudou se dvě mužstva začala chystat na úvodní buľ turnaje.

Do zápasu nastoupilo domácí družstvo, které po tuhém boji těsně prohrálo a celkově se po základní skupině umístilo na čtvrtém místě. Náš úvodní přemožitel, Horní Cerekve, se umístila na třetím místě. O první dvě místa v základní skupině si to rozdaly Batelov a Růžená. Tým z Batelova po výhře 2:0 vyhrál základní část a do Play off (vyřazovacích bojů) postoupil z první pozice.

Play off mělo dva zápasy. O třetí místo a Finále. Prvně se odehrál zápas o třetí místo mezi domácím týmem – Třeští a Horní Cerkví. Zápas byl vyrovnaný a napínavý. Byl vyrovnaný 1:1 a domácí dali góly vždy na konci poločasu. Bohužel vždy dvě až tři sekundy po uplynutí deseti minut a góly nemohly platit. Domácí tým se nevzdal a šel s odhodláním vyhrát prodloužení. Což se nepovedlo, ale ani Cerekve nedala gól, tak zápas dospěl do nájezdů, které byly divácky nesmírně atraktivní, a byl to jeden z vrcholů turnaje. V nájezdech padly dva góly, které proměnili Jakub Trendl a Martin Salamánek. A díky tomu domácí mužstvo uspělo a spokojeně se šlo dívat na finále.

Do finále nastoupilo družstvo z Batelova a Růžené. V družstvu Růžená ovšem byla většina hráčů z Třeště. Celkem jsme museli posílit Růženou šesti hráči a oslabil domácí tým. I díky

rozdělení sil Růžená prohrála ve finále s Batelovem a odnesla si pohár za druhé místo.

Kluky na turnaj přijel podpořit páter Václav Šika z Horní Cerekve, Batelovu fandil místní farář Roman Strossa. A moje pozvání přijal i Václav Knotek, který má od biskupa pověření starat se o vedoucí ministranty v diecézi.

Po vyhlášení výsledků jsme se přesunuli na faru, kde jsme turnaj zakončili srncím gulášem, který nejenom mně velmi chutnal. A samozřejmě i sladkým zákuskem.

Na závěr bych v domácím družstvu vzdvihl dva hráče. A to Vojtu Havlíčka, který svými brankářskými zákroky neskutečně podržel domácí mužstvo, a Jakuba Trendla, který byl jasně nejlepším hráčem v domácím mužstvu. U mužstva z Růžené bych ocenil jejich kolektivní výkon. Celkově si myslím, že se turnaj vydařil a příští rok ho pro kluky chceme opět uspořádat.

Chtěl bych poděkovat všem, kdo mi s turnajem pomáhali, zvláště Zdeňku Havlíčkovi a Aleně Kolbové, protože bez nich by nebyl turnaj tak povedený, jak se jej podařilo uspořádat. A také všem, kdo se ho zúčastnili, nejenom hráčům, ale i divákům a samozřejmě i Radku Zudovi, který celý turnaj báječně odpískal.

Josef Kolba

SVATÁ LUDMILA

A VZNIK PŘEMYSLOVSKÉHO STÁTU

ČÁST I.

Přemysl, Nezamysl, Mnata, Vojen, Vni-slav, Křesomysl, Neklan, Hostivít. Osm legendár-ních knížat podle přemyslovské pověsti od Kosmy. Žili? Nebo je to jenom výmysl kronikáře, či lidové legendy, které autor zapsal do své Kroniky? Dneš-ní historikové se na ně dívají jako na legendární knížata z lidových pověstí. Je fakt, že před Bořivo-jem tu byli regionální vládcí, ale o nich se v jiných, především zahraničních pramenech nic dozvídá-me. A tak už asi navždy zůstanou jenom legendár-ními vládci přemyslovského státu. Je tu totiž pár informací z doby před Bořivojem, které popírají legendární knížata.

- 805 – první zmínka, Čechové oplakávali své-ho mrtvého vůdce jménem Lecho, ovšem to asi není jméno vlastní, ale jde spíše o hod-notsní označení s malým l, nejspíš se jedná o stařešinu kmene
- 857 – píše se o obci Vistrachova, kde vládl Vistrach a měl syna Slavitaha, obec se měla nacházet v jižních Čechách, obec se neustále hledá
- 872 – známe pět českých vojvodů z franské kroniky, kteří se účastnili v české kotlině, a to jména: Svatoslav, Vitislav, Heriman, Spytimír, Mojslav

Do roku 880 je tma v historii čes-ké země téměř dokonale. V porovnání s Velkou Moravou, kde vládli skuteční vládcové Mojmir, Rostislav a Svatopluk, se nedá situace u Čechů por-ovnávat. Čechové nežili na území dnešních Čech, ale jenom v lokalitě dnešní Prahy a blízkého okolí. (Praha ještě neexistovala.) Hlavním městem byl Levý Hradec a dále Češi vládli na Budči, Tetíně a Libušíně. Opodál se našli osídlené lokality Šárka u Prahy a Butovice (osídlené asi v 8. stol.).

Z devátého století známe nejenom již tři zmíněná data, ale ještě další tři a pro nás význam-nější.

- 845 – v bavorském Řezně přijalo čtrnáct čes-

kých velmožů křest, jména neznáme, ani ne-víme, odkud pocházeli

- 856 – byla potřena řada jejich vojvodů
- 871 – dcera nějakého Vojvody byla provdána do Velkomoravské říše, družina byla přepa-dena ozbrojenou družinou, která ukořistila 644 koňů (svatební dar)

K této informaci připojím jednu hy-potézu. V této informaci je skryta sestra knížete Bořivoje. Na Moravě se našel hrob, nejspíše kněž-ny, která podle kosterních pozůstatků je příbuzná s Bořivojem. Ovšem nedá se nijak spojit svatební průvod, který byl přepaden, s hrobkou zmíněné šlechtičny.

Proč nic o Přemyslovcích nevíme? Od-pověď je celkem jasná. Nebyl to jediný vládnou-cí rod v Čechách a už vůbec ne dominantní, ale jenom jeden z několika. Existovala řada dalších kmenů – Lučané, Litoměřici, Děčané, Lemuzi, Pšované, Charváti, Doudlebové či Zličané. Ovšem neměli různé etnické odlišnosti, všichni patří do jednoho kmene Čechů, jenom se teritoriálně děli-li.

Bořivoj (*jedno z nejstarších českých jmen, zname-ná bojující voják*)

V roce 872 se účastní po boku Velké Moravy války s Franky, což se nakonec ukázalo jako rozhodující faktor v zisku moci nad celými Čechami, nejenom okolí Prahy.

U Kosmy se dozvídáme, že byl v roce 894 pokřtěn. (První datum, které Kosmas píše v kronice.) Ovšem toto datum je jasně chybné. V roce 894 už Bořivoj nežil, ke křtu došlo dříve. A to buď v letech 869 – 870 nebo 875 – 885. V prv-ním případě ještě Bořivoj a Ludmila nebyli svoji (svatbu měli v roce 874 či 875, tak se předpokládá, že to bylo v roce 884), pokřtěn byl biskupem Me-todějem (vysvěcený roku 869). Nejspíše se Kos-mas přepsal o deset let.

V období vlády Bořivoje rychle pokračuje sjednocovací proces pod taktovkou Velké Moravy, která je na vrcholu moci. Velkomoravský vládce Svatopluk si vybírá za správce země právě Bořivoje. Nevíme, proč zrovna jeho. Když se stává správcem, 882 – 884, je ještě pohanem. Ovšem zdaleka nevládne celým Čechám. Na východě Čech je Charvátsko (Slavníkovci), na které si Přemyslovci ještě více jak sto let netroufnou, uprostřed Čech vládli z Kouřimského hradiště neznámí velmožové, a pak je tu u Mělníka hrad Pšov, z kterého vládnou Pšované.

Hlavním městem je Levý Hradec, kde je uprostřed do dneška pozůstatek nejstaršího kostela v Čechách, pojmenovaný po svatém Klimentovi. Hradisko má valové opevnění dřevěné a kulové konstrukce. Levý Hradec se nedá srovnávat s jihomoravskými hradiisky, která jsou o několik řádů vyspělejší a mají hustou městskou zástavbu. Hradec má jeden kostel, Míkulčice v téže době mají deset kamenných kostelů.

Vláda Bořivoje zvláště po přijetí křtu nebyla vůbec jednoduchá a v Čechách vzniká první státní převrat, zdaleka ne poslední. Bořivoj je vypuzen pohanským knížetem Stojmírem, ten prchá na Velkou Moravu ke Svatoplukovi, není vyloučeno, že to byl první převrat na knížecím stolci, ale určitě první známý. Bořivoj totiž mohl vypudit jako první Stojmíra, který mohl být Přemyslovec a být řádně zvolený. Dokonce to mohl být Bořivojův bratr, syn či synovec. Jasně je jenom to, že byl Bořivoj považován za kolaboranta Velké Moravy, která skutečně vládla nad českou kotlinou.

Bořivoj se vrací z Moravy s moravskou armádou a Stojmír mizí ze scény dějin neznámo kam, neví se, jestli byl zabit, či utekl. Všichni, kdo byli na Stojmírově straně, byli okamžitě odstraněni. Bořivoj nadobro upevnil moc. Ovšem nevrací se na Levý Hradec, ale jde na území dnešního Pražského hradu, kde bylo posvátné shromaždiště Čechů a především stolec, kdy se nastoloval nový kníže. Místo do té doby bylo přístupné, ale Bořivoj ho opevňuje a prastarý stolec si přivlastňuje jenom pro sebe. Což znamená, že ostatním Čechům říká, kdo je tady navždy pánem. Stolec asi stál na území katedrály nebo těsně za ní směrem ke kostelu svatého Jiří. (Předpokládá se, že byl na nejvyšším místě.) Zároveň zakládá kos-

tel Panny Marie, který byl archeology odkryt a je v zástavbě dnešního hradu.

V celé kotlině bylo mnoho vesniček a už kolem roku 700 žili Slované na Malé Straně, na Loretánském náměstí byl rozlehlý pohanský hřbitov, v nejstarších dobách žili předkové jenom na levém břehu Vltavy, na pravém nežili. Na levém byli lidé chráněni před západními větry kopci a dostatečně vysoko nad řekou. Pravý břeh byl často sužován záplavami, úroveň terénu byla o 4 – 5 metrů níže, než je dnes. (Z velké části navezeno ve čtrnáctém století.)

Bořivoj se nejspíše dožil 36 let, oženil se mezi 17- 23 lety. A v roce 888/9 ve 36 letech umírá. Vzal si pšovanskou princeznu Ludmilu, která pocházela z konkurenčního rodu, díky svatbě (874 – 875) se obě území spojují. Měli spolu 2 – 6 dětí. Známe jenom Spytihněva a Vratislava. Měl možná sestru, která se asi provdala za Svatopluka. Žil v těžké době, kde dennodenně bojoval o přežití a vládu.

Ludmila

Když Bořivoj umírá, je jí kolem 28 let. Knížecí znaky neodkládá a podílí se na vládě. Známe ji zejména z legend, ve kterých se musí pátrat po historickém jádru. 28 let nebylo velké stáří, lidé se tehdy vysokého věku nedoživali. Pocházela z Pšovska (Mělník). Otec se jmenoval Slavibor. Jak už jsem psal výše, svatba (vdávala se ve čtrnácti letech) byla zcela politická, díky které se připojilo k Přemyslovskému státu Mělnicko bez krveprolití, tento sjednocovací proces Čech končí vyvražděním Slavníkovců na Libici v roce 995. V roce 884 je pokřtěn Bořivoj na Velké Moravě a Ludmila možná spolu s ním. Je možné, že Ludmila byla pokřtěna až doma od kněze Kaicha, který přišel s Bořivojem do Čech. Křest znamenal vstup do klubu rovnocenných vládců v Evropě. Svěho manžela přežila o 33 let, a to byl Bořivoj jenom o dva až sedm let starší. Prvorozené dítě byl Spytihněv a další známé je Vratislav, který se narodil ve stejném roce, kdy Bořivoj umírá. Mezi oběma syny je prodleva dvanácti let, ve které porodila Ludmila ještě jednoho syna a tři dcery, ale možná taky tři syny a tři dcery. Problém je v tom, že se do počtu nezahrnovaly děti, které umíraly malé.

Josef Kolba

TIPY NA VÁNOČNÍ DÁRKY NEBO KE SVÁTKU, K NAROZENINÁM...

Před Vánoceci snad není člověka, který by nechtěl alespoň malým dárkem udělat radost svým blízkým.

Napadá mě jeden moc výborný tip – a rád bych ho nabídl nejen těm bezradným, ale především všem dědečkům, babičkám, rodičům, prostě všem dospělým, kteří mají doma nebo mezi příbuznými děti a mládež.

Každý měsíc vychází vynikající křesťanský časopis pro školáky Nezbeda. Vynikající je křesťanský časopis pro děvčata IN, jehož šéfredaktorkou je naše varhanice Liduška Štrejbarová. To je záruka kvality! Nemyslíte, že by bylo krásné, kdyby vaše děti mohly mít z dárku radost po celý rok? Kdyby díky svému časopisu mohli najít odpověď na spoustu svých otázek? A třeba i najít kamarády? Nebo radši koupíte nějakou umělou hmotu „ščíny“, která stejně skončí brzo v popelnici? Nebo budete dál nadávat na zkaženou mládež a čekat, až si najdou svoje vzory, kdo ví kde? A nebo se pokusíte rozsvítit svým dětem v té naší moderní tmě malé světlo a objednáte jim předplatné? Dospělým můžete takto darovat i Katolický týdeník, který nám nabízí každý týden pestré informace i zajímavé články...

NEZBEDA – předplatné na rok činí asi 200,- Kč
Kontakt: Divadelní 6, 760 01 Zlín; tel.: 739 344 031; e-mail: info@casopisnezbeda.cz

IN! Dívčí svět – cena za rok necelých 400,- Kč
e-mail: objednavky@in.cz
adresa: Vydavatelství IN s.r.o., Horní nám. 12, 466 01 Jablonec n.N.; tel.: 775 598 604

Katolický týdeník – předplatné stojí na rok necelých 680,- Kč; můžete si ho koupit u pana Šalandy ve stánku u Alberta nebo objednat domů na adrese:
Karmelitánské nakladatelství, s.r.o., Koleční 4, 160 00 Praha 6; tel.: 220 181 632, fax: 224 316 160, bezplatná linka: 800 888 714; e-mail: obchod@kna.cz

doporučuje **P. Tomáš**

VÁNOČNÍ BOHOSLUŽBY

24.12. Štědrý den

15:30	Kostelec
20:30	Růžená
22:30	Třešť - sv. Martin

25.12. Slavnost Narození Páně

09:00	Třešť - sv. Martin
10:45	Růžená
16:00	Kostelec
17:30	Třešť - sv. Kateřina

26.12. Svátek sv. Štěpána

08:30	Třešť - sv. Kateřina
10:00	Růžená

27.12. Svátek sv. Jana

17:30	Třešť - sv. Kateřina (žehnání vína)
-------	--

28.12. Svátek Mláďátek betlémských

17:00	Hodice
-------	--------

31.12. Svátek sv. Silvestra

17:00	Růžená (mše sv., Te Deum, svátostné požehnání)
17:30	Třešť - sv. Kateřina (mše sv., Te Deum, svátostné požehnání)

1.1. Slavnost Matky Boží Panny Marie (Nový rok)

09:00	Třešť - sv. Martin
10:45	Růžená
16:00	Kostelec
17:30	sv. Kateřina

Slavnost Zjevení Páně (Tři králové)

- žehnání vody, kadidla, křídý, zlata

5.1.	18:00	Růžená
6.1.	17:30	Třešť - sv. Kateřina

labyrinth

Labyrinth
z p í v á
v á n o č n í
Spirituál
kvintet

26.12.2011
16:00 hodin
kostel
sv. Kateriny
Slenské
Třešť

Římskokatolická
Farnost
Třešť

MO KDU-ČSL Třešť ve spolupráci s Římskokatolickou farností Třešť
si Vás dovoluji pozvat na

TŘÍKRÁLOVÝ PLES

.. aneb na Tři krále o krok dále, nebud' doma, vítěj v sále

Kulturní dům v Třešti

Pátek 6. ledna 2012 ve 20:00 hodin

k tanci a poslechu hraje skupina **UNIBAND**

Předtančení: **FreshClub Brtnice**

Vstupné

Prodej a rezervace vstupenek:

TIC Třešť, Rooseveltova 462/6, tel.: 567 234 567, 606 743 539

INFORMACE

Od 15.12.2011 byl brněnským biskupem Vojtěchem Cikrlem ustanoven pro Třešť a děkanství jihlavské jako výpomocný duchovní P. Jiří Balabán.

PODĚKOVÁNÍ

Chtěl bych poděkovat každému z vás, kdo jakkoliv přispíváte k dobru druhých ve farnosti nebo jinde, a to často přes námahu a oběti s tím spojené. Boží Syn přišel na svět také proto, aby nám ukázal, že žít pro druhé je to největší štěstí člověka. Díky!

Žehná Vám otec Tomáš

PROSBA O HLASY

Vážení přátelé,

do 31.12. 2011 soutěží Salesiánské středisko Don Bosco o 118.000,- Kč od Plzeňského Prazdroje. Předložili jsme letos projekt „Oratoř na ulici - mobilní klubovna“. Cílem je zakoupení a provoz karavanu – obytného přívěsu jako pojízdné klubovny v městských částech, ze kterých k nám do Don Boska především menší děti nechodí. Projekt můžete podpořit dvěma způsoby:

1) Hlasováním přes internet pro projekt číslo 16 v hlasovacím formuláři přístupném přes webovou stránku www.ostrava.sdb.cz. Z každého počítače lze hlasovat vícekrát za sebou při vyplnění nepovinných údajů. Každé „odkliknutí“ nám přinese 1 hlas.

2) Zasláním DMSky ve tvaru: DMSmzeraPLR16 na číslo 87777 (cena DMS je 30,- Kč). Z každé první DMSky z nového čísla získáme 27,- Kč, ale hlavně dva hlasy.

*za podporu děkuje
P. Jiří Caha*

MATRIKA

Od července 2011 do 15.12.2011

Křty:

Třešť Valerie Drabanová, Petr Adam, Matyáš Bertík, Terezie Anna Marie Šindlerová, Lukáš Brychta

Růžená Magdalena Michaela Frenetická

Kostelec Michal Tomáš Fohl

Svatby:

Třešť Milan Majdič a Petra Hronová,
Petr Šplinar a Veronika Lechnýřová

Růžená Jiří Chrást a Jindřiška Fousová

Pohřby:

Třešť Ludmila Němečková, Miroslav Sedláček, Marie Haklová, Josef Lysý, Jaroslava Štrejbarová, Miroslav Zedník, Lubomír Toman, Helena Navrátilová, František Kadlec, Františka Kovářová

Růžená Anežka Příhodová, Žofie Kubátová, Milada Mezerová

Kostelec Alois Dušek

SLOVO MAJÍ DĚTI

/převzato z knihy Slovo mají děti/

„Děti, co musíme udělat, aby nám byly odpuštěny hříchy?“ Děti jmenují a jmenují. Paní katechetka se ptá: „A co ještě?“ Přihláš se jedno děvčátko: „Ještě musíme ty hříchy vykonat.“

„Všichni svatí a slepice Boží, orodujte za nás!“

„Nebe i země jsou plny Tvé slávy.“

„Tělocvik dábla přemáhá.“

„Pane, rozmnož nás, a budeme spaseni.“

„Jak se má křesťan připravit na dobrou smrt?“ „Pěkně se obleče a lehne si.“

Zuzana Nováková